

Şehzade Ve Çocuk

– Umut Can Zan · 25 Mayıs 2026

“Devirlerden Süleyman, hicretten ise yaklaşık on asır sonrasıydı.” Şehrin ortasına oturmuş bilge bunları söylemişti. Ondaki sırrı ve efkârı öğrenmeyi arzulayan çocuk daha da meraklanmış, heyecanla onun devam etmesini bekliyordu.

“O zamanlar Sinan beni Süleyman için yükseltiyor, yavaş ama temkinli bir şekilde mermere Osmanoğlu'nun hüviyetini vermeye uğraşıyordu. Fakat evlat, birtakım talihsizlikler, niyetlerin önüne geçti. Benim pırl pırl şehzadem daha sonbaharı gelmeden düştü. Hem de benim bağırma düştü.” Cami bunları söyledikten sonra durdu, ağlamaklı bir hâl aldı. Hatta çocuğa soracak olursanız size minarelerin bir lalenin boyun bükmesi gibi eğildiğini ve bir iki hıçkırık sesi duyduğunu söylerdi.

Çocuk, caminin üzüntüsünü anlamış olacak ki durdu. Kendisine gelmesini, anlatmaya devam etmesini yaşından büyük bir sabır göstererek bekledi. Ta ki uzaklardan annesinin sesini duyana kadar. Annesi “beş dakikaya çıkıyoruz.” diye bağırıyordu. Bu çağrının öncesindeki çocuk ile sonrasındaki arasında tek bir benzerlik vardı, o da simaları... O yaşından olgun bekleyiş yerini yaşının getirdiği merak ve heyecan ter kibini almıştı: “Şehzade, ne olur anlatmaya devam et. Seni yazmam, ödevimi yetiştirmem gerek.” Cami tüm ihtişamı ile biraz doğruldu. Kendisine gelmek istediği her hâlden belliydi. Bu doğruluk sırasında kubbelerinde öğle uykusu almayı arzulayan martılar korkmuş, bir oraya bir buraya uçmuşlardı. “Tamam yavrum. Cihanın hâkimi olması beklenen Mehmed'im gideli neredeyse beş asır olacak fakat ben hâlâ onun yolunu gözlerim. Emanetini almaya gelecek diye beklerim. Ondan sonra ne kentlerin düştüğünü, ne surların yıkıldığını ve ne yiğitler gördüm. Ancak onun matemini hâlâ ilk günkü kadar tazedir. Hatta eğer kulak kabartırsan sütunlarımda hâlâ Süleyman'ın hıçkırıklarını, Sinan'ın ise ağlamalarını duyabilirsin yavrum. Bana bakana mutluluk dolması gerekirken beni matemim adı yaptılar.”

Şehzade yine durakladı. Lâkin bu sefer çocuk izin vermedi ve atıldı: “Sonra, peki ya sonra? Annem bir şairden bahsetti. O yoksa burada değil mi?”

Şehzade çocuğa asırların getirdiği ağırlıkla baktı. Bakışlar öylesine sıcak ve tatlıydı ki çocuk eriyeceğini ve buradaki toprağın bir parçası olacağını sandı. “Evet yavrum. Bağrımda bir şair, büyük bir şair yatar. Ona ‘Mona Rosa’ şairi diyor, öyle anıyorlar. Fakat yavrum, inan bana o çok daha fazlası. Vatani, toprağı ve insanı diriltmek isteyen biriydi ve ömrünü buna harcadı. Buna dair seferini yaptı ve buralardan ayrıldı.”

Çocuğun annesi uzaklardan göründü. Görünmesi ile seslenmesi bir oldu: “Hadi, gidiyoruz!” Çocuk bir hışımla fırladı. Fakat arkada bir şeyini unutmuş gibi hemen döndü ve Şehzade'ye baktı: “Teşekkür ederim Şehzade. Yarın mutlaka yeniden geleceğim!”